

Cròniques d'a bord

Abans de dirigir-me cap a l'estació d'autobusos vaig anar al quiosc a buscar el diari per passar el temps mentre viatjava. El viatge seria llarg i m'hauria d'entretenir d'alguna manera. Vaig agafar també algunes revistes i alguns mots encrucats. N'hauria de tenir per uns quants dies, així es que, vaig carregar la motxilla que portaria sempre al damunt.

L'autobús estava estacionat a l'andana 8. De lluny vaig poder veure que era una vella andròmina de color verdós que devia ser d'abans de la guerra. Comparat amb els del costat, encara es veia més antic. La resta eren vermells i llents, com acabats d'estrenar.

Vaig tornar a mirar el bitllet per veure si m'havia equivocat a l'hora d'ubicar el meu autobús però vaig veure que no. La gent que voltava el vehicle també eren d'un color ben estrany.

Nom i cognoms: Ferran Siscart Mesalles

Escola: INS Alcarriàs

Curs: 1r ESO

Categoria: 1r. aicle ESO

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori
i Sostenibilitat

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

Ni grocs ni verds, tapats fins al coll i amb unes gorres grises que els amagaven la cara. Semblaven escapats d'algun altre planeta.

La porta de l'autobús es va obrir i mentre jo acabava d'arribar, la gent ja hi pujava. Gairebé no portaven equipatge, només unes petites bosses de mà que anaven col·locant al portaequipatges de l'autobús. La meua maleta era més gran. Havia de passar una bona temporada fora de casa i això m'obligava a carregar més equipatge del que hauria volgut per anar d'aquí cap allà.

Els seients no anaven numerats. Vaig seure en el tercer seient a la dreta del conductor. La finestra no tenia cortina i semblava un bon lloc per passar-hi unes quantes hores. Resava perquè cap d'aquells homes que havien pujat davant meu s'assegués a la vora. Hi vaig posar la motxilla com si esperés algú.

En un moment en què fullejava una revista d'aquelles que havia comprat a l'estació, un home not gran i fort va decidir preguntar-me si havia de venir algú més a ocupar el lloc que tenia a la vora. No vaig tenir

cap més remei que dir-li que no.

L'home va deixar la bossa dalt del portaequipatges i va seure amb al meu costat.

Me'l vaig mirar de reüll. Era un senyor de mitjana edat. Tenia un aspecte gris. Barbut, despenjat i amb una roba que feia dies que la portava per l'olor que despenia. Ell no em va mirar en cap moment. Semblava cansat i amb ganes de fer una bona dormida.

Amb l'autobús en marxa, em vaig posar a fullejar el diari. Avançava les pàgines amb poca pressa i això em va permetre llegir les esqueles que aquell dia ocupaven un parell de pàgines. Un fet que no era habitual. Em vaig aturar en una d'elles perquè era molt peculiar. Tenia una foto al marge dret del difunt. Havia mort el dia anterior a Barcelona a l'edat de quaranta - nou anys.

De sobte, em vaig adonar que la persona morta que figurava al diari era idèntica a l'home que dormia al seient del costat. Com podia ser que fos tan semblant? Em vaig entretenir a mirar-li la cara i intentar

veure el rostre per sota d'aquell barret gris que duia.

Era evident. Era ell. Què hi feia aquell senyor en un autobús que anava fins a Lió? Com podia ser que hagués coincidit amb un mort que ara es dirigia, com jo, cap a França?

Vaig pregar-me els ulls una i una altra vegada per si la realitat em confonia i em feia veure coses estranyes. Vaig tenir ganes de despertar l'home i demanar-li explicacions de l'esquela però no vaig gosar.

Unes quantes pàgines més endavant, un cop passada la secció d'esports, vaig trobar una pàgina de color vermell on hi posava:

No moris en l'intent! Pensa que el viatge acaba de començar. L'home de la teua vida va morir en l'intent. Ara ho torna a provar.